

Марио Кроненберг

Не вярвам в любовта...

Не и в тази,
която изпитвах някога към теб.
Не и в тази,
която събира хората до края на дните им –
и в безлунните нощи, и в неслънчевите дни,
в болката и в радостта, в полета и в падението.

Не и в тази,
която те кара да желаеш цял живот
да държиш ръцете на един човек,
да заспиваш до него всяка нощ.
Да го търсиш в цялото си отредено време на земята
и дори да го намериш,
той да не те обича по същия начин.

Тази любов,
която те зарежда с желанието да го слушаш
безкрайни часове, да вярваш в него и да знаеш,
че и двата ви живота взети заедно
няма да ви стигнат.
Да жадуваш вечно прегръдките му
и нищо земно да не ви разделя.

Онази любов,
която те кара да плачеш,
когато го изпращаш с дъжда,
която ви закриля,
докато танцувате върху лунната светлина.

Онази любов,
за която не трябват думи, а само вдъхновение...
И когато е така – светът е само за двама.
Тя е света...

Любовта,
за която се хвърляш в огъня,
за която си готов на всичко.
Тази любов не е за хората – тя е изцяло магия...
Не зная дали ти или аз ще я срещнем някога.
Ти вярваш в нея.
Аз – не.

А обичала ли си някога така?
Така, че нищо да не може да спре
полетът към този, когото обичаш?
Обичала ли си с тази любов?
Кълняла ли си се с всички думи и във всичко?
Крещяла ли си от болка?
Умирала ли си с мълчанието?
Молила ли си се на колене
да те пощадят – теб и тази любов?

Аз обичах някога така.
Ала сега всичко е минало.
Не вярвам в тази любов!
А друга няма...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11954>]